

Vastuusta puhutaan nykyisin paljon. Puhutaan kansainvälisestä vastuusta, yhteisvastuusta, kirkon vastuuhenkilöistä jne. Mutta pelkään, että eräs alue on jäänyt varsin vähälle käsittelylle: uskoviensa vastuu kirkossa. Periaatteessahan tähän sisältyy vastuu siitä, että kirkko toimii Raamatun ja luterilaisen Tunnustuksen mukaan.

Kirkossa on kahdenlaisia "vastuunkantajia". Toiset kantavat kokonaisvastuuta. He ovat tukemassa kirkkoa sekä kukkarollaan että toiminnallaan. Nämä ovat enimmäkseen kirkon kääntymättömiä, suruttomia ja epäuskoisia jäseniä. Uskovat taas pitkälti kieltävät toiminnallisen tukensa kirkolta (toimivat enimmäkseen omissa herätysliikkeissään jne.), he eivät halua yhtyä siihen kaikkeen, mitä kirkko tekee, mutta yhtä kaikki: he maksavat kirkollisveronsa. Epäuskoiset ovat vastuunkantamisessaan motivoituneet paremmin kuin uskovat, koska kirkossa toimitaan lisääntyvässä määrin heidän ehdoillaan. Kirkkoon suhtautumiselle on ominaista, että suruttomat kokevat sen päivä päivältä yhä enemmän omakseen, kun taas uskoville nykyinen kirkko toistuvine "uudistuksineen" käy yhä vieraammaksi. Vuosikymmeniä kestänyt sitkeä ja katkera taistelu Suomen kirkosta, jossa ratkaistaan "kenen kirkko on", on laantumassa ja päätymässä uskoviensa totaaliseen tappioon. Voidaan katsoa, että tämän taistelun päätöslaukaukset ammuttiin Kylläisen ja Rooman toimesta. Jo pitkään monet uskovat ovat maksaneet kirkollisveronsa "pitkin hampain".

Epäuskoiset ovat kirkon vastuun suhteen onnellisemmassa asemassa. He ovat johdonmukaisempia ja heillä ei ole ristiriitaa kukkaron ja toiminnan välillä. Toisaalta he ovat myös vastuunkantamisessa uskovia rehellisempiä: he sanovat kantavansa vastuuta ja myös sen tekevät, sekä kukkarollaan että toiminnallaan.

Eivät uskovatkaan todellisuudessa välttää vastuuta. He ovat "pilatus-kristittyjä", jotka tunnustuksellaan kieltävät vastuunsa, mutta kuitenkin samanaikaisesti kukkarollaan ottavat sataprosenttisen vastuun ja osallistuvat siihen. Kansan painostuksesta (yleisen mielipiteen, ihmispelon yms. tähden) nämä uskovat osallistuvat varoillaan ilmeisen jumalattomuuden tukemiseen ja joutuvat näin verivelan alaisiksi: *"Ihmispelko panee paulan"* (Snl.29:25). Sietämätön sisäinen paine ajaa heidät kuitenkin käsienspesupaikalle, missä he Pilatuksen kanssa epätoivoisesti yrittävät mitätöidä Jumalan tuomion alla olevaa toimintaansa. Heidän "oikea kätensä ei halua tietää, mitä vasen tekee". Toisaalta he kokevat väkevästi (ja yrittävät tällä puolustautua): heidän on pakko menetellä niin kuin he menettelevät. Raamatun totuuden valossa heidän menettelyään kuitenkin ohjaa ainoastaan "Pilatuksen pakko", jossa ihmispelkoon sidottu ihminen ihmiskunnian tähden kieltäytyy noudattamasta omantuntonsa ääntä. Uskoviensa olisi myönnettävä epärehellisyytensä tässä asiassa. Niin kauan kun tuemme kirkkoa verovaroilla, annamme tukemme kaikelle sille, mitä kirkko tekee kitkeristä saatesanoistamme riippumatta. Tässä mielessä meidän rahakukkaromme sanoo totuuden!

Ehkä jotkut kansankirkon uskovat ovat huomanneet 7.5.1998 jälkeen käsissään veritahroja. Olet nähnyt aivan oikein. Ne ovat vastuun laajenemisen merkkejä. Rooman kanssa allekirjoitettu Yhteinen julistus vei sinut myös vastuuseen kirkosta, joka "on juovuksissa pyhien verestä" (Ilm.17:6). Jotkut arvelevat, että Rooman katolinen kirkko on vuosisatojen saatossa syyllinen jopa 200 miljoonan uskovan vereen (Meller, Vatikaani profetiassa). Miltä tuntuu tällainen vastuu? Oletko valmis sanomaan: "Minä uskovana kannan urheasti yhdessä muiden Suomen jalojen luterilaisten kanssa vastuun tästä Rooman kirkoksi laajentuneesta ja muuttuneesta yhteisöstä". "Tulkoon Rooman kirkon vuodattama uskoviensa veri meidän ja meidän lastemme päälle!". Minulla ei kuitenkaan riitä tähän rohkeutta!

Väinö Hotti

Valoa ristiltä 6/1998

